CRIMĂ PERFECTĂ DE GRADUL PATRU

de Cătălin Ionescu

Motto:

Securiştii, îi spusese odată un prieten, sunt toţi nişte mistici. - Nu crezuse asta niciodată.
(Ted Anton - „Eros, magie şi asasinarea profesorului Culianu")

Multă vreme nu i-am acordat atenţie. Am greşit, ştiu, şi acum se pare că va trebui să suport consecinţele sau, în cel mai bun caz, doar o parte a acestora. Ceea ce mă deranjează însă cu adevărat este că ***ceilalţi*** vor suporta consecinţele neglijenţei mele…

Locatarul meu a părut la început a fi un tip şters. Mai bine zis nu a părut a fi deloc. Lăsase vorbă la administraţie că serviciul îl face să călătorească foarte mult şi va sta puţin timp pe acasă. Desigur, îşi va achita cu conştiinciozitate datoriile sale - şi s-a ţinut de cuvânt. Avea un cont deschis la una din băncile serioase din oraş, din care i se reţineau cheltuielile lunare. Pentru celelalte cheltuieli, neprevăzute, periodic apărea la administraţie un bătrânel cu o figură deschisă, amabil şi întotdeauna pus pe vorbă, care nu pregeta să spună celor care aveau timp sau chef să-l asculte că este unchiul lui Geo, care l-a avut sub aripa sa mai toată viaţa, că Geo este un băiat bun şi timid, dar tocmai timiditatea şi bunătatea sunt principalele sale defecte, pentru că prea profită şefii de el cu munca şi mai toate fetele pe care le-a cunoscut nu s-au hotărât să facă pasul cel mare cu el.

Ascultându-l pe bătrân îţi puteai face o impresie destul de apropiată de realitate - mă rog, de realitatea aparentă - cu o singură excepţie: înfăţişarea individului. Bunul simţ te ducea cu gândul la cineva care semăna, mai mult sau mai puţin cu bătrânelul vorbăreţ, dar care era, de bună seamă, mai tânăr: un bărbat în jur de douăzeci de ani, cu ochelari, eventual cu un început de chelie, înalt, dar şi cu o burtică ceva mai mare decât ar fi trebuit la vârsta lui.

Şi la prima vedere Geo semăna perfect cu imaginea zugrăvită de unchiul său, cu o singură excepţie: părea mult mai în vârstă, trecut binişor de treizeci de ani. Mai mult, era genul de om care nu este capabil să-şi ascundă anii, ba chiar care dimpotrivă, afişează mai mulţi de cât ar fi cazul.

Iar eu trebuie să mărturisesc că, la prima vedere, m-am bucurat. Individul nu poseda o amprentă psihometrică extraordinară şi deci avea să mă lase şi pe mine în pace. Oricum nu îi prevedeam un viitor prea sigur între zidurile acestei case, părea tipul de om incapabil să reziste prea mult într-un singur loc. Şi, într-un mod mai degrabă ironic, a fost singura impresie corectă a mea de la începuturi.

Prima dată când am simţit că ceva nu este în ordine a fost într-o noapte, când m-a încercat brusc un sentiment adânc de mândrie. Era, se pare, a doua sau a treia noapte în care Geo stătea în noul său apartament şi privea la televizor.

Dormiţi, dormiţi fraţii şi surorile mele. Dormiţi bine, dar pentru ca voi să dormiţi bine, să staţi la casele voastre, să vă uitaţi la programele voastre idioate de televizor, să vă regulaţi, sunt nişte oameni care veghează la bunul mers al lucrurilor. Nişte oameni care au chemarea supremă a datoriei. Nişte oameni care fac orice pentru voi, ascunşi în umbra de nepătruns a misterului ce trebuie să învăluie conducerea.

Captam un sentiment pe care nu-l mai încercasem niciodată până acum. Desigur, avusesem parte de mai mulţi locatari, şi, prin însăşi natura mea, nu eram străin de condiţia umană. Dar nu mi se mai transmisese niciodată un sentiment atât de puternic de trufie de o nuanţă aproape religioasă. Am crezut iniţial că m-am acordat fără voie pe lungimea de undă a individului acela ciudat, care se hrănea cu cititul şi care începuse să-şi piardă atributele umane, spre disperarea apartamentelor vecine dispuse alături de mine. La urma urmei, casa era, în cel mai bun caz, bizară, ca să nu spun de-a dreptul că era plină de nebuni: căpitanul care este urmărit de mare în garsoniera de la etajul de deasupra, individul care retrăieşte karmic aceleaşi întâmplări catastrofale chiar deasupra noastră, femeia care se lasă îngropată în mâncare şi în garsoniera cumpărată de un poliţist obtuz şi obsedat.

Dormiţi, cetăţeni, dormiţi... Este ora două... Ora la care cei chemaţi stau treji pentru că duşmanii nu dorm nici ei

niciodată... Pentru că cineva trebuie să vegheze la ordinea lăsată de bunul Dumnezeu... Pentru că cineva trebuie să fie străjerul ţării ăsteia invidiată de toate scursurile pământului... Pământul binecuvântat de Dumnezeu cu darul viitorului...

Mi-am dat seama că era vorba de locatarul meu. Era într-adevăr ora două noaptea şi omul tocmai închisese telefonul. Apoi se dusese şi aprinsese o lumânare în sufragerie. În momentul când eu am început să-l privesc cu atenţie s-a aşezat în genunchi în faţa lumânării şi a început să se roage.

Doamne Dumnezeule, ajută-mă să-mi duc misiunea la îndeplinire. Ajută-mă să-mi apăr ţara, ajută-mă să dobor trimisul Satanei. Ajută-mă să păstrez pacea acestor ţinuturi.

S-a ridicat din faţa lumânării şi s-a dus în dormitor, căutând ceva într-o valiză. A revenit apoi cu mai multe acte în mână. Dar ceea ce m-a făcut să fiu extrem de atent a fost faptul că ducea cu sine mai multe acte de identitate şi mai multe paşapoarte. Am privit cu mai multă atenţie: erau trei rânduri de acte pe tot atâtea nume: George, Gelu şi Goruţ. A ales cu atenţie paşaportul pe numele Gelu, i-a studiat viza pentru Statele Unite şi apoi l-a pus deoparte mulţumit, ascunzând celelalte acte la locul lor. În cele din urmă s-a culcat cu un zâmbet de mulţumire pe faţă. Iar eu l-am privit îndelung, încercând să înţeleg cine era ciudatul meu locatar care călătorea mult şi al cărui gând era atât de puternic: *Domnule profesor Culin, eşti un om mort!*

A doua zi locatarul meu a plecat cu o valiză nu foarte mare şi eu am început să fac nişte investigaţii mai serioase.

Mai întâi mi-am pus la încercare talentele psihometrice, încercând să rezonez cu obiectele lui personale. Numai că, spre deosebire de alte apartamente, psihometria nu a fost niciodată punctul meu forte. Mai mult, condiţia de apartament într-o casă gen bloc, are multe dezavantaje, pentru că amprentele conştiinţelor pot migra şi pe verticală şi pe orizontală. Astfel încât orice apartament de bloc preferă să-şi reducă la minim percepţia psihometrică şi să-i lase pe oameni să-şi vadă liniştiţi de treburile lor nebuneşti.

Obiectele lui nu mi-au lăsat o impresie clară. Cele mai multe erau noi, cumpărate de curând şi foarte puţin folosite, sau mai degrabă nefolosite de loc. Mai curând dădeau impresia că aveau doar un rol pur decorativ, de mobilier impersonal într-o

casă care era un simplu paravan şi nu un cămin. Am luat apoi legătura cu apartamentele pe care le cunoşteam. Garsoniera de la etajul de deasupra a avut bunăvoinţa să-mi explice noţiunea de apartament de serviciu. Garsoniera era puternic saturată de personalitatea Cristinei, femeia care locuia acolo, încât devenise la fel de leneşă în comunicare. Am înţeles că iniţial garsoniera avusese acelaşi scop, acela de locuinţă de serviciu, pentru unul din membrii poliţiei secrete. Apoi, pentru că locatarul a dispărut brusc, se pare că dezertase şi fugise peste graniţă, locuinţa a fost preluată de poliţia locală, iniţial tot pentru nişte acţiuni secrete, pentru un agent care lucra sub acoperire. Cum agentul lucra de fapt sub acoperire ca poliţist, fiind de fapt unul dintre membrii de frunte ai unei organizaţii mafiote şi s-a trezit într-o bună zi aruncat în aer cu maşina poliţiei cu tot de nişte rivali zeloşi, poliţia a lichidat proprietatea, care a fost preluată în particular de poliţistul care şi-a instalat aici amanta. Era, la urma urmei vorba tot de o locuinţă de serviciu: uneori, poliţistul venea în misiune la amanta sa.

Poliţiştii merită anumite avantaje pentru munca lor de veghere la bunul mers al societăţii. Sunt asemeni legiunilor de arhangheli păzitori ai Paradisului. Fără ei, oamenii decad şi dispar. Poliţiştii merită din plin răsplata primită... I-am mulţumit garsonierei şi am blestemat tradiţia asta stupidă ca noi, lumea considerată de oameni neînsufleţită - mare idioţenie! - să preluăm caracteristicile celor care vieţuiesc pe lângă noi; garsoniera mai avea puţin şi începea să fluiere la mine cu un ţignal de poliţai...

Nu am înţeles însă ocupaţia exactă a locatarului meu. Ce rost aveau paşapoartele acelea? Şi cine era profesorul Culin şi ce treabă avea cu locatarul meu?

Geo s-a reîntors după doar trei zile, obosit, dar cu un zâmbet teribil de mulţumit. S-a aruncat pe pat şi a dormit până la ora două noaptea, când s-a trezit şi a aprins o lumânare.

Îţi mulţumesc Doamne, Dumnezeule, pentru puterea pe care mi-ai dat-o să strivesc răul şi să aduc binele, pacea şi liniştea pe meleagurile mele- Îţi mulţumesc, Dumnezeule, că mi-ai dat misiunea de a-mi apăra ţara şi poporul şi că mâna mea nu tremură în faţa duşmanului.

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Am perceput în alt fel gândurile omului, de parcă s-ar fi deschis un canal de

comunicaţie suplimentar, şi cineva - ceva? - mi-ar fi expediat nişte imagini. Mi-a trebuit ceva timp să înţeleg că accesasem întâmplător memoria locatarului meu...

Nişte ziduri reci, roşiatice. O toaletă publică, undeva departe, unde mirosul mării se împleteşte cu cel al excrementelor umane.

Un bărbat intrând înăuntru preocupat, având nişte ochelari fumurii care-i acoperă privirea neobişnuit de pătrunzătoare.

- Am sosit, spuse acesta în limba engleză.

Aşteptă un moment, dar toaleta părea pustie, apoi repetă vorbele în limba română.

Zidurile continuară să-l ignore.

Ridică din umeri şi intră fără nici o ezitare într-o cabină a toaletei. A doua de la fereastră.

Apoi făcu un lucru ciudat. Se ghemui şi îşi apropie mâna de pardoseală, ca şi cum ar fi vrut să simtă vibraţiile ei, plimbând-o pe o mică porţiune.

Din cabina din stânga se auzi un zgomot uşor. Bărbatul cu ochelari fumurii zâmbi şi murmură ca pentru sine: Astăzi, 21 mai, tocmai de Sfinţii Împăraţi Constantin şi Elena... De ce nu, este o zi bună pentru Marea Trecere...

Din cabina din stânga, prima de la geam se iţi pe deasupra peretelui despărţitor o mână înmănuşată, cu un revolver. Apoi capul unui tânăr cu părul lung, se ridică deasupra şi se aplecă în cabina numărul doi.

- Este timpul, murmură bărbatul cu ochelari fumuri, stând în continuare ghemuit.

Tânărul luă linia de ochire a armei şi apăsă pe trăgaci. O singură dată. Glonţul îl lovi pe celălalt la baza craniului.

Apoi tânărul cu părul lung ieşi liniştit din cabină şi apoi din toaletă. Nimeni nu tulbură pentru un timp liniştea încăperii şi balta de sânge care se formase în dreptul uşii celei de-a doua cabine de la geam.

Nu am înţeles prea bine scena din mintea locatarului meu. Nici unul dintre protagonişti nu era el. Putea să fie o secvenţă dintr-un film, un paragraf dintr-o carte, sau un simplu vis.

Dar, la urma urmei, de ce trebuie să înţeleg eu prostiile tuturor locatarilor din casa asta atât de ciudată?

Locatarul meu a mai dispărut câteva zile şi s-a reîntors pe nepusă masă, într-o seară, târziu. Tocmai comunicam cu apartamentele de la demisol când l-am sesizat intrând pe scara blocului.

- Stăpâne, n-ai un ban şi pentru patrioţii care au ajuns să n-aibă unde sta? l-a întrebat Rabbi, cerşetorul.

M-a surprins chestia cu patriotismul. Omul ăsta, Rabbi, avea un simţ deosebit de a-i mirosi pe ceilalţi.

Locatarul meu a tresărit. L-a privit cu luare aminte, apoi s-a căutat în haină, a scos portofelul şi a extras de acolo trei bancnote mari, întinzându-i-le.

Cerşetorul le-a luat, le-a studiat cu atenţie, apoi i-a dat două înapoi:

- Stăpâne, sunt şi alţi patrioţi care are nevoie de banii ăştia. Mie mi-e de-ajuns atât.

Locatarul meu dădu din umeri, puse bancnotele la loc, se răsuci să urce scările, dar se răzgândi şi se întoarse iar spre Rabbi.

- Cum ţi se spune, Rabbi? întrebă el.

- Da, da'i o poreclă pe care n-o accept decât prin nuanţa de înţelepciune pe care-o degajă. Nu-s şi n-am nimic de-a face cu jidanii ăi împuţiţi, îmbuibaţii care conduc lumea prin puterea nemiloasă a lovelelor lor. Numele pe care mi-l ştiu de când eram mic este de Tudor Vadim.

- Ei bine, Tudore, vrei să bei ceva cu mine?

- Stăpâne, nimeni nu mi-a oferit vreodată ceva din toată inima şi eu să refuz. Şi-apoi, îmi face o mare plăcere să beau c-un mare patriot, ca dumneata…

- De unde ştii că sunt un patriot? l-a întrebat locatarul meu pe Rabbi, după ce s-au aşezat la masă.

- Se vede, stăpâne, se vede, murmură Rabbi. Eşti unu' dintre cei care veghează la bunu' mers al lucrurilor pentru neamu' ăsta binecuvântat de Dumnezeu cu un viitor extraordinar, dar care are şi nişte duşmani pe măsura destinului ce-l aşteaptă…

- Omule, sunt doar un cetăţean obişnuit. Rabbi zâmbi.

- Ştii, stăpâne, patriotismu-i de cele mai multe ori o vorbă aruncată-n vânt. E mulţi oameni care se laudă-n gura mare că e patrioţi, că ţin cu neamul lor, cu, cum dracu' zic, cu interesele

fundamentale ale ţării, da' nu-s decât nişte rahaţi cu ochi. Patriotu' ăl mare, domnule, este altu', cu totu' altu'.

Locatarul meu îi umplu iar paharul.

- Să trăiţi! Patriotu', domnu' meu, e ăl care trage toate sforile - sforile ăle corecte, mă-nţelegi - fără ca nimeni să ştie ce-nvârte el, dă fapt şi dă drept. Ăl care are revelaţia destinului unui neam şi care face totu', da', pă bune, totu', pentru ca destinu' ăsta să se împlinească. Am zis totu', inclusiv moarte de om.

Locatarul meu zâmbi.

- Ei, chiar aşa? Chiar crime?

Rabbi râgâi şi dădu din umeri.

- Uite, domnu' meu, vecinu' dumitale, ăsta de la etaju' ăsta, îl cunoşti?

Interlocutorul dădu din cap, negativ.

- E unu' care se pretinde descendentu' ţarilor ruşi, al Romanovilor, sau cum mama dracului îi chema pă ei. Da' nu asta voiam să-ţi zic. Omu'i cumsecade, da' are o manie. Îi place de Saddam. Şi Saddam ăsta, domnule, i-un mare patriot. Îl doare-n cur de americani, de vecini, îi trage cu islamu' şi cu arabii lui. Cum să-ţi spun, eu unu' i-aş trage un glonte-n ceafă, da' ce-i al lui e pus deoparte: e patriot, dom'le. Da', vezi mata, dom'le, patrioţii ăi mari sunt alţii: poliţia lui secretă. Ăştia dom-le sunt tari, tari de tot. Ştii, dacă-aş fi Saddam, m-aş închina în fiecare noapte o dată la Allah şi de trei ori la şefii poliţiei secrete, că ei sunt stăpânii lui ăi mari. Aşa-i?

Locatarul meu zâmbi şi goli paharul.

- Dacă zici tu…

- Şi Saddam ăsta mai face o chestie care-mi place. Face crime. Crime perfecte.

- Ei, asta-i acum. Nu există crime perfecte. Există în schimb pedepsele cu moartea, dar astea numai în urma unui proces.

- Dom'le, te rog, nu mânca rahat. Eu nu vorbeam de execuţii, ci de crime perfecte. Să nu mă iei că aşa ceva nu există, că nu ţine. Crime perfecte există de când lumea, pentru că omu'i o fiinţă eminamente criminală. Toată istoria omenirii nu-i altceva decât o secvenţă nesfârşită dă crime, dintre care cele mai multe au fost crime perfecte. Ce-nseamnă de fapt o crimă perfectă? Este o crimă în care autoru' nu numai că scapă

nepedepsit, ba, mai mult, comite un act necesar al existenţei unei comunităţi. Există chiar mai multe feluri: crime perfecte dă gradu' unu, dă gradu' doi şi dă gradu' trei. Te interesează?

Locatarul meu căscă dar încuviinţă din cap.

- Crima perfectă de gradu' unu e cea care rămâne în veci nesoluţionată. De altfel, mai mult de trei sferturi din dosarele poliţiei e crime nesoluţionate, dosare clasate. Chestia e că treburile astea-s făcute de beţivi sau criminali întâmplători, fără nici un interes imediat. Totuşi are meritu' că păstrează simţu' de vânător al omului, ascute sentimentu' că crima-i un obiect al progresului.

Gradu' doi al crimei e mult mai interesant: crimele politice mari, la care anchetatorii au rămas cu buzele umflate. Morţile preşedinţilor intră în categoria asta, indiferent de ţară: asasinii preşedinţilor sunt or nişte dezaxaţi, aşa ca mine, ori nişte mari patrioţi, aşa, ca dumneata... Lincoln, al-Sadat, Kennedy, asta aşa ca să nu dau decât câteva nume mari. Rabbi făcu o pauză şi sorbi restu' paharului, după care se ridică în picioare şi merse spre uşă:

- Mulţam frumos, domnule. Să trăiţi!

Locatarul meu îl opri:

- Stai, nu mi-ai zis nimic de crima perfectă de gradul trei.

Rabbi zâmbi şi-şi trecu mâna peste barba nerasă de câteva zile.

- Asta domnule, există şi nu există. Este crima în care criminalul are toate dovezile trădării unui mare personaj, da' n-are cum să-l trimită pe mâna călăului, pentru că duşmanu', inamicu' unui neam întreg a fugit peste graniţă. Şi-atunci, un oarecare, se sacrifică pe altarul unei crime perfecte, mulţumindu-se cu un rol de pion de sacrificiu, într-o partidă având ca miză viitoru'. Cum a fost puştanu' ăla de Ramon Mercander, ăl de i-a tras-o lu' Troţki c-un spărgător de gheaţă, la fel ca curva aia de Sharon în filmu' ăla în care a jucat fără chiloţi. Ramon a făcut douăj' de ani de bulău, dar a intrat în panoplia secretă a eroilor neamului sovietic. Alături de marele Iosif Vissarionovici, cel care a pus la cale totu'. O crimă perfectă de gradul trei este comisă într-un loc anume şi se căsăpeşte un cetăţean al altei ţări, pentru binele indiscutabil al acesteia din urmă. Şi indiferent dacă asasinul este prins sau nu, crima este perfectă pentru că autorul adevărat, cel din umbră, este

destinul unei întregi naţiuni. Destin care, indiferent de consecinţe, nu poate fi adus într-o sală de tribunal. Ştii, stăpâne, dacă ar fi să faci vreodată vreo crimă, ar fi tare mişto să iei parte la o crimă perfectă de gradul trei. Să trăiţi!

Se răsuci pe picioare şi ieşi pe uşă.

Locatarul meu privi îndelung în urma sa, apoi închise uşa. Rabbi coborî în holul blocului, la culcuşul său. Se foi puţin, apoi privi cu atenţie în sus, spre apartamentul numărul..., murmurând ca pentru sine, dar destul de tare să-l audă oricine ar fi ascultat la uşă: „Dumnezeii mă-tii de securist împuţit!" Apoi zâmbi încântat şi adormi.

Discuţia avută de Geo cu Rabbi m-a pus pe gânduri. Luând-o ca atare, m-am gândit că Rabbi, unul dintre oamenii daţi naibii, a jucat cam tare şi poate că nu trebuia să-i spună în faţă locatarului meu nişte adevăruri de genul acesta. Dacă, aşa cum făceam eu nişte asociaţii de idei acum, Geo sau Gelu sau Goruţ făcea parte într-adevăr din serviciile secrete şi se ocupa cu eliminarea unor persoane indezirabile, stabilite peste hotare, atunci Rabbi era, la rându-i în pericol de moarte. Desigur, în cele din urmă motivaţiile ascunse ale oamenilor îmi rămâneau, ca de obicei, necunoscute. Poate că Rabbi supralicitase din ambiţia lui prostească de a-şi bate joc de oameni, spunându-le adevărul în faţă. Nu puteam însă înţelege de ce nu era la fel de sincer şi faţă de sine. Poate că Rabbi se îmbătase pur şi simplu, şi înşiruise acele verzi şi uscate care-i trecuseră atunci prin minte, şi dacă îl întrebai acum ce vorbise atunci, nu era în stare să-ţi spună nimic. Nu puteam însă pricepe de ce debitase teoria aceea ciudată a crimei perfecte ce se potrivea ca o mănuşă unui locatar atât de insipid ca pensionarul meu. Sau poate că, în fondul fondurilor, oamenii ăştia băuseră un pahar de vin amândoi, fiind amândoi exact ceea ce pretindeau: locatarul meu un comis voiajor blazat şi puţin speriat de viaţă, Rabbi un cerşetor impertinent şi pisălog, ca toţi cerşetorii. La urma urmei, ce treabă aveam eu cu foşnăielile nebuneşti ale oamenilor?

În ziua următoare Geo a dispărut iar, pentru mai bine de o săptămână. Începusem să mă obişnuiesc cu tipul acesta de locatar onorific când omul meu a revenit, după vreo zece zile, tot în miez de noapte. A făcut un duş, apoi, în jurul orei două - ca de obicei - a aprins o lumânare şi a început să se roage. M-am aşteptat să captez starea aceea de trufie mistică care-l

încerca când făcea chestia asta, dar de data aceasta nu am recepţionat nimic. Bărbatul părea că-şi repeta ritualul mai curând din inerţie, decât din convingere. Dar a fost repede întrerupt de sunetul ascuţit al telefonului:

- Alo, da?

Ascultă cu atenţie şi fruntea i se încreţi.

- Confirmarea este sigură?

Clătină din cap nemulţumit în timp ce primea răspunsul.

- Am înţeles. Mâine, ca de obicei. Să trăiţi!

A închis telefonul şi apoi a stins lumânarea şi s-a băgat în pat.

Doamne, Dumnezeule, cum este oare posibil? Culin este mort. De ce această activitate frenetică? Ce-am mai putea face pentru a ne apăra neamul de atacurile furibunde ale Satanei? Ce Doamne? Ce?

În cele din urmă îl cuprinse un somn agitat.

Fără vreun motiv aparent m-am gândit că Rabbi, cerşetorul ar putea fi în pericol. Nu detectasem însă nici un semn că locatarul meu ar fi avut intenţii criminale. De fapt, nu avusesem niciodată un locatar asasin. Oare Geo era într-adevăr aşa ceva? Îmi închipuisem întotdeauna că amprenta psihometrică a unui ucigaş ar fi trebuit să includă, în mod cert, crima - sau crimele - comise. Ori Geo părea mai curând un fanatic religios decât un asasin. Numai că, la urma urmei, pe mine nu prea mă interesau chestiile astea. Poate că, per total, mi-ar fi părut rău de Rabbi, dar oamenii au înclinaţia de a-şi încheia, înainte de termen, socotelile cu viaţa. Ăsta-i stilul lor inconfundabil…

Geo se trezi devreme, se bărbieri cu grijă, îmbucă ceva şi plecă la o ora când ceilalţi locatari începeau să se scoale.

Reveni în jurul prânzului şi începu să scormone printre lucrurile lui. Nu se opri însă asupra actelor pe care le avea şi scoase nişte instrumente ciudate: o pereche de tije lungi de metal, cu nişte mânere speciale, ce le permitea rotirea, nişte anse micuţe, de diferite forme şi, spre marea surpriză, un cristal de cuarţ de dimensiuni apreciabile. Am ezitat doar pentru o fracţiune de secundă. În mod cert cristalul era complet acordat pe personalitatea lui Geo, altminteri ar fi fost primul lucru pe care l-aş fi simţit în interiorul meu. Dar cristalul era tăcut şi aparent impenetrabil. Retras precum Geo, sau Gelu, sau Goruţ.

Numai că era un cristal viu de cuarţ, care păstra în el o grămadă de lucruri. Unele poate că erau prea personale. Unele poate că erau chiar dureroase. Poate că aveam să sufăr. Dar eram un apartament curios. Este singura scuză pe care o găsesc acum pentru prostia pe care am făcut-o atunci.

Cristalele sunt folosite de oameni de multă, de foarte multă vreme. Poate aveţi impresia că linia de legătură dintre un apartament şi un cristal este, dacă nu de-a dreptul absurdă, atunci ceva extrem de complicat de realizat. Aiurea! Unul dintre cele mai vechi concepte ale omului, în aceeaşi măsură simbolic şi material, este casa, apartamentul. Din această cauză, motivul apartamentului este prezent în majoritatea simbolurilor şi arhetipurilor umane. Casa, cetatea sau templul nu este altceva decât imaginea universului. Mai mult, imagistica subtilă asociată cristalului este structurată în forma unei case care conţine diferite încăperi, fiecare încăpere oferind oamenilor unul sau mai multe răspunsuri la întrebările sau problemele lor. Aşadar, nimic mai simplu să mă acordez pe imaginea conţinută de cristalul lui Geo şi să devin, pentru o clipă suspendată de-a lungul timpului, casa din interiorul cristalului său...

Un coridor, lung şi întunecos. Un şir de uşi cu etichete. Le privesc pe rând: „Cunoaştere teoretică", „Cunoaştere ezoterică", „Antrenament", „Geografie subtilă Carpatină", „Contraacţiune", „Contraspionaj", şi tot aşa. Etichetele uşilor m-au nelămurit. Desigur, casa din cristal era măsura personalităţii lui Geo, dar nu vedeam uşile clasice ale ghizilor spirituali, ale studiului. Intrigat am trecut de uşa pompos etichetată „Cunoaştere ezoterică".

Un individ în uniformă, încărcat de decoraţii, perora în faţa lui Geo.

Patria noastră, stimate domnule, ascunde multe comori râvnite de alţii. Sunt foarte multe izvoare care arată faptul de netăgăduit că viitorul acestei planete depinde de aceste meleaguri. De aceea, de-a lungul timpului, pământul nostru a tot fost călcat de duşmani. Iar războiul continuă şi în prezent. Bombardamente subtile sunt dezlănţuite periodic, pe anumite frecvenţe subtile, în tot felul de experimente nemiloase. Suntem în mijlocul unor forţe dezlănţuite de mai multe genii ale răului. Cea mai mare parte dintre acestea sunt ţinute sub control de oamenii noştri. Există însă, din când în când, persoane foarte

periculoase. Profesorul Culin, de pildă, a reuşit câteva atacuri extrem de bine orchestrate la adresa statului nostru, nu prin articolele sale, puerile şi insignifiante, din presa şi radioul altor state, ci prin încercările sale de a trimite sentimente de revoltă prin reţeaua Hartman. Mai mult, ultimele două cutremure, de magnitudine 4,5 şi 5,1 au fost concepute şi orchestrate de el...

Am zâmbit în sinea mea. Cutremure orchestrate de un om aflat pe alt continent, asta da cunoaştere ezoterică. Nepătrunse sunt personalităţile umane. Am intrat apoi în camera numită „Contraacţiune". Un personaj asemănător ţinea o predică cam la fel, în faţa altui Geo, care nu se deosebea cu nimic de cel precedent:

Avem oameni bine antrenaţi în toate domeniile importante. Avem personalităţi capabile de a oferi apărare psihică oricărui potenţial uman, indiferent de natura sa. Cei mai buni subiecţi ai noştri s-au antrenat în grupul de apărare al lui Kadhafi şi Saddam. Am reuşit să bruiem tentative de spionaj psihic în buncărele din Bagdad. Am sondat încăperile ascunse din marea piramidă de la Gizeh şi rezultatele au fost identice cu cele ale ruşilor şi americanilor. Am reuşit să facem hărţi de la distanţă ale palatelor prezidenţiale din Europa.

Dar, o bună contraacţiune psihică se împleteşte cu acţiuni curajoase, directe, chiar în inima teritoriului controlat de inamici. Eşecul atacului cu rachete de acum câţiva ani asupra postului de radio Europa liberă nu a făcut altceva decât să dea un impuls nou acţiunilor noastre. Mai mulţi aşa numiţi dizidenţi au murit, fie în accidente „banale" de circulaţie, fie răpuşi de otrăvuri care provoacă stopuri cardiace sau respiratorii. Faci parte, la ora actuală, dintr-un serviciu secret bine pus la punct, cu o tradiţie puternică, şi cu un mare viitor.

Nici acest personaj nu a reuşit să mă lămurească. Cine era de fapt Geo? Mi-a venit ideea să mă întorc la camera cu eticheta „Antrenament".

Înăuntru, Geo pregătea un plan de acţiune ciudat. Acesta începea cu o scrisoare către un oarecare Adrian, un tip plecat cu mulţi ani din ţară, care rămăsese în toţi aceşti ani un agent activ al serviciilor de informaţii. Destinatarul era solicitat să găsească un individ dependent de droguri, cu o personalitate extrem de instabilă, care să comită o crimă. Individul trebuia plătit cu o sumă considerabilă, drogat şi apoi omorât, chiar de către

Adrian. Adrian, la rândul lui, urma să dispară definitiv. Prima crimă trebuia să pară, în acelaşi timp, o execuţie tipic mafiotă şi un ritual barbar. Cheia acestui scenariu bine pus la punct era atragerea victimei la locul asasinatului, la o dată şi o oră bine stabilită, prin mijloace psihice.

Am cutreierat mai multe încăperi din cristalul lui Geo. Portretul care reieşea nu se deosebea fundamental de ultimele impresii pe care le aveam despre locatarul meu. Era, mai mult ca sigur, membru al unei organizaţii secrete, un soi de poliţie, dar a cărei activitatea părea că nu se supune nici unei alte organizaţii din ţara aceasta. Părea mai curând a fi tipul perfect de organizaţie secretă, de masonerie a cărui unui scop, dar şi unică obsesie, era destinul uman. Era, la urma urmei, o activitate umană pe care eu o consideram a fi extrem de plicticoasă... Mi-a venit o idee, m-am decuplat de cristal şi am încercat să accesez o serie de apartamente străine, care să mă conducă în cele din urmă la apartamentul profesorului Culin. Nu-mi închipuiam că am mari şanse de izbândă, dar am reuşit mult mai repede decât speram.

Apartamentul din districtul Wentworth nu prea avea chef de comunicaţii cu mine. Nici când i-am explicat că s-ar putea ca locatarul meu să fie implicat în moartea locatarului său nu a părut foarte interesat.

- Cine ţi-a spus că pensionarul meu, profesorul Culin, a fost ucis?

Întrebarea m-a năucit.

- Adică locatarul tău trăieşte? am îngăimat, complet derutat.

- Nu, n-am spus asta, am spus doar că nu este clar dacă a fost omorât sau nu.

- Nu înţeleg, am replicat sincer.

- Uite, făcu răbdător apartamentul de pe celălalt continent, profesorul Culin a părăsit lumea aceasta într-adevăr pe 21 mai, într-un mod apropiat de ceea ce mi-ai povestit tu. Numai că eu unul nu sunt convins că a fost vorba de o crimă. O crimă implică o voinţă a unui criminal şi un plan, mai mult sau mai puţin improvizat, dus la îndeplinire de către criminal. Ori, în cazul locatarului meu, eu cred că planul i-a aparţinut de fapt şi de drept lui. Că s-a folosit de probabil de acţiunile poliţiei secrete din ţara lui de baştină, pentru a realiza o trecere rituală

de o natură deosebită, foarte rară. Ceva în genul unei sinucideri în care vina karmică este preluată în întregime de criminal. O sinucidere care moral este transformată într-un act de martiraj, având o valoare extraordinară pe cursul vieţilor viitoare.

- Adică vrei să spui că locatarul tău a renunţat de bună voie la toate avantajele şi proiectele pe care le avea pentru a accepta un salt ritual în necunoscut?

Nu-mi venea să cred. La urma urmei nici noi, entităţile statice, nu eram foarte convinse despre ceea ce se întâmplă după moarte. Era vorba desigur de o continuare, dar în ce sens? La urma urmei, ce pretenţie puteam avea noi, nişte biete apartamente, să înţelegem adevărurile fundamentale ale existenţei? Iar apartamentul ăsta plin de el din districtul acela cu un nume atât de imposibil purta şi el, din plin, amprenta stăpânului său. Prin urmare, afirmaţiile sale erau relative.

- Nu e vorba de un salt în necunoscut, răspunse plictisit interlocutorul meu. Ci de un ritual întors pe dos. De şansa unică de a face o trecere mai grăbită şi mai adâncă prin lumea de dincolo...

I-am mulţumit apartamentului din alt continent şi m-am retras, încercând să meditez la cele aflate. Şi am deplâns condiţia noastră de entităţi statice, supuse influenţei celorlalte entităţi, nevoite să-şi caute drumul prin personalităţile atât de violente, de contradictorii şi de mizerabile ale oamenilor...

Au mai trecut două zile. Geo, care plecase în ziua în care eu intrasem în cristalul lui s-a întors ca o vijelie, în mijlocul amiezei. Şi atunci s-a petrecut faptul acesta nemaivăzut şi nemaiîntâlnit pe nicăieri în istoria cunoscută de mine. Faptul care va pecetlui poate existenţa noastră, a apartamentelor din acest bloc, precum şi a oamenilor care trăiesc aici. Locatarul meu m-a contactat!

Am simţit vibraţia cristalului şi ceva m-a atras cu forţă iar în clădirea imaginară din interiorul cristalului, purtându-mă pe coridorul cel lung până în faţa unei uşi pe care scria „Apartament". Sunt sigur că uşa nu exista la trecerea mea anterioară, dar lucrul acesta nu m-a mirat. La urma urmei, interiorul cristalului era imaginar. Şi, ca să fiu la fel de sincer în continuare - deşi, prin definiţie, noţiunea de minciună nu este specifică decât oamenilor - nu exista nici o forţă pe lumea asta care să mă oblige să intru. Intrarea mea acolo era în aceeaşi

măsură şi o invitaţie, şi o confirmare. Dar mai era, întâi de toate, şi măsura curiozităţii mele nestăvilite. Este, aşa cum am mai spus deja, singura circumstanţă atenuantă a nesăbuinţei mele. Astfel încât, fără să ezit, am intrat.

Înăuntru se afla locatarul meu într-o ţinută neobişnuită, purtând o mantie precum unul din domnitorii din urmă cu sute de ani. Mi-a perceput imediat şi imaginea mea umană, un bărbat cu barbă, îmbrăcat în nişte veştminte puternic colorate, care purtau totodată un desen geometric, de cercuri şi pătrate. Desigur, faptul că eram bărbat cu barbă nu avea nici o importanţă, puteam şi tot atât de bine şi o femeie grasă - nu am înţeles de ce femeile grase par să fie simbolul urâţeniei umane, mie mi se par destul de simpatice - dar mi-a plăcut ideea îmbrăcămintei mele umane, o imagine destul de străvezie a ceea ce ar fi putut să fie o mandala, simbolul ciudat al universului, apropiat de multe ori cu camerele unei case.

- Aşadar ai intrat în teritoriul meu, spuse gânditor Geo. Desigur, transparenţa funcţiona în ambele direcţii. Ştiam deja că nu-l chema de fapt Geo ci Voicu, dar la ora actuală numele lui nu mai avea nici un fel de importanţă. Am preferat totuşi numele de Gelu, pentru a avea un mod oarecare de adresare.

- Te miră, domnule Gelu? Aveam impresia că eşti omul care înţelege multe în jurul său…

- Cine eşti dumneata?

- Ştii foarte bine cine sunt. Doar apartamentul tău. Nu sunt o imagine a altei personalităţi, nu sunt folosit psihometric de alţi oameni, aşa, ca o placă turnantă, după cum ai crezut la început şi ţi-ai luat toate măsurile astea psihice de apărare care, între noi fie vorba, nu sunt defel infailibile, domnule Voicu…

A tresărit, dar a realizat imediat că spuneam adevărul.

- Prefer, dacă nu te superi, numele de Gelu, aşa, fără vreun motiv aparent.

A dat din umeri şi a spus:

- Unul din foştii tăi locatari a fost agent secret al altei puteri? Sau este la ora actuală unul dintre locatarii actuali ai blocului în slujba altor interese naţionale?

I-am transmis date despre toţi locatarii mei anteriori şi ceea ce ştiam despre actuali vecini din bloc. A sesizat esenţa datelor dar nu a dat semne de mulţumire.

- Şi ce vrei de fapt?

- Nimic, am răspuns. Sunt doar curios, atât.

A făcut câţiva paşi prin încăpere, preocupat.

- Hm, un apartament curios! Exact asta ne mai lipsea! N-ajung toate scursurile pământului care ne atacă în fel şi chip.

Făcu o pauză, apoi continuă:

- Bine, de vreme ce te afli aici, cred că este totuşi de datoria mea să fiu gazdă. Deci, pentru un timp rezonabil, îţi stau la dispoziţie. Cu condiţia desigur, să fi la fel de sincer.

- Fără îndoială. Ce vrei să ştii de la mine?

- Îţi voi pune o singură întrebare. Dar mai întâi întreabă tu ce vrei să ştii. Nu am mai discutat până acum cu o entitate ca tine…

- De ce ai vrut să-l omori pe profesorul Culin?

Râse, mai mult cu buzele.

- Drept la ţintă, nu? Dar scuză-mă, nu am vrut să-l omor, l-am omorât chiar.

Mă privi întrebător, dar eu am tăcut, aşteptând să continue.

- Profesorul Culin era tipul perfect de duşman al acestei ţări. Fugise în străinătate de mai mulţi ani şi în ultima perioadă desfăşura activităţi profund duşmănoase la adresa statului nostru.

- Faci parte din poliţia secretă? l-am întrerupt eu.

- Oficial, da. Numai că nu este vorba propriu-zis de o poliţie secretă, de o poliţie politică, dacă vrei. Grupul din care fac eu parte este o organizaţie veche de multe sute de ani, care veghează la binele acestei naţiuni. Ai impresia că profesorul Culin a devenit periculos prin activitatea lui, aşa zis dizidentă, publicând articole răutăcioase la adresa conducătorilor noştri de ieri şi de azi, sau perorând insulte grosolane pe la diferite posturi de radio de mare audienţă? Nici vorbă. Din punctul ăsta de vedere, domnule - sper că nu te deranjează adresarea asta - Culin era un mare nimeni. Devenise însă un mare expert în magie şi divinaţie. Nu numai la modul teoretic. Ajunsese să facă practic diverse forme divinatorii cu studenţii săi. Înţelegi?

- Nu. Adică nu vă deranja activitatea lui politică şi vă deranjau jocurile de-a magia?

- Exact. Cu precizarea că, de fapt, jocul este cea mai serioasă activitate umană. Înclinaţia lui spre ludic, spre teoria şi practica jocurilor l-a făcut să devină un duşman periculos al

acestei ţări. Din simplul motiv că formaţia lui de bază era anarhistă. Nu accepta sub nici un motiv vreo autoritate conducătoare. Toate jocurile lui ducea la concluzia că singurii conducători adevăraţi sunt magicienii care, mai mult, nu au nevoie în jur de supuşi, de cetăţeni obedienţi care constituie baza unei societăţi trainice şi de viitor, ci de parteneri la un joc a cărui miză finală este încă imposibil de precizat. Ce inepţie!

- Aşa vedeţi voi viitorul naţiei voastre?

Interlocutorul meu rânji.

- Eşti neobişnuit de ironic pentru un apartament de bloc. Dar, fără nici o urmă de rea voinţă, ăsta este totuşi viitorul. O civilizaţie ordonată, disciplinată, care-şi va urma, dacă va fi nevoie, şi în iad, conducătorul care se dovedeşte a fi cel mai mare patriot posibil. Ăsta este singurul viitor, în marea de nebunie care ne înconjoară. Este, de altfel, traseul urmat de Moise prin deşert cu afurisiţii lui de evrei. Este calea spre viitor sugerată de bunul nostru Dumnezeu. Iar noi nu suntem slujbaşii unei instituţii oarecare, ci preoţii nemijlociţi ai lui Dumnezeu. Puterea poliţiei secrete este sublimată astfel în arma binelui îndreptată împotriva răului. Simplu, eficace şi absolut necesar.

- Şi n-ai niciodată momente de îndoială?

- Niciodată. Cred în Dumnezeu şi în viitorul neamului cu toată fiinţa mea!

- Ai de când să-l ucizi şi pe Rabbi?

M-a privit nelămurit.

- Rabbi? Ah, cerşetorul blocului… De ce să-l omor? m-a întrebat plin de uimire.

- Păi s-a apropiat foarte tare de teoria asasinatelor practicate de voi.

A început să râdă cu poftă.

- Ai tras cu urechea şi la convorbirea aia? Eşti tare. Dar fii pe pace, nu am nimic cu bietul cerşetor. Nu-ţi dai seama, este un tip atât de insignifiant… De altfel, destinul nebunilor este să strige în gura mare nişte adevăruri care nu folosesc nimănui, niciodată…

Am încercat atunci o senzaţie de plictiseală. Ce mă interesau pe mine oamenii şi preocupările lor demente?

- Bine, îţi mulţumesc pentru lămuriri, am spus şi am dat să ies din încăpere, pentru a mă reîntoarce în lumea reală.

- Stai puţin, vreau să te întreb şi eu ceva, făcu Gelu.

M-am oprit şi l-am privit întrebător.

- Cum poţi fi ucis? a spus el, fără alte ocolişuri.

Am apreciat iar sinceritatea lui.

- Nu ştiu, am spus clătinând din cap. N-am mai ucis niciodată un apartament.

Am aştepta preţ de o clipă, având senzaţia că va declanşa totuşi un atac psihic imediat asupra mea, atac care, evident, nu avea cum să mă afecteze. Dar care aveam totuşi să-l percep ca atare. Nu s-a întâmplat însă nimic, astfel încât m-am decuplat de cristal direct, fără să mai recurg la gestul simbolic al ieşirii pe uşă. Încă nu-mi dădeam seama în ce mă băgasem.

La scurt timp după cele întâmplate, Gelu a părăsit iar locuinţa. Dar nu a lipsit decât câteva ore. S-a întors spre seară, cu o privire posacă, dar însoţit de o femeie. A întins imediat masa, a desfăcut o sticlă de vin, au petrecut şi apoi au făcut dragoste. I-am lăsat în pace, fără să încerc să mă acordez pe frecvenţa lor. De altfel am avut senzaţia că Gelu încerca mai curând să-şi recapete încrederea în lumea în care trăia, încredere care fusese zdruncinată de contactul cu mine. Desigur, o biată închipuire de apartament orgolios.

A părăsit iar apartamentul a doua zi dis de dimineaţă, reîntorcându-se însă în jurul prânzului, cu o geantă mare de voiaj. S-a aşezat iar în faţa unei lumânări aprinse şi a început să se roage. Nu l-am perceput: o făcea ori într-un mod foarte discret, ori de formă. Impresia mea era că era vorba doar de un alt ritual de recăpătarea încrederii, precum noaptea de dragoste cu o femeie luată de pe stradă...

Apoi a desfăcut geanta şi a scos o mulţime de piramide de cupru, roşiatice. A plasat câte una în fiecare colţ al fiecărei camere, inclusiv în holuri, la baie, la bucătărie şi chiar în cămară şi în debara. A luat apoi cristalul în mână şi s-a concentrat pe entitatea mea. L-am simţit foarte puternic.

Îmi pare rău, domnule apartament, dar scurta noastră colaborare a luat sfârşit aici. Îmi permit să spun, scurta şi accidentala noastră colaborare. Mi-am consultat superiorii cu privire la problema existenţei tale şi, aşa cum mă aşteptam, eşti un caz absolut aparte. Dar având în vedere şi singularitatea existenţei mele, s-a tras concluzia logică că nu eşti decât un fel de prelungire a fiinţei mele.

Concluzie care, sincer să fiu, nu era foarte inexactă. Dar nici foarte exactă.

Astfel încât va trebui să tragem linie şi să adunăm. Sau, mai corect, să scădem. Să scădem existenţa dumitale. Dacă te consolează în vreun fel anume, să ştii că vei muri pentru o cauză nobilă. Pentru viitorul neamului pe teritoriul căruia ai fost construit. Eşti, aşadar, încă o dată deosebit. Atât prin existenţa, cât şi prin moartea ta. Adio.

Se repezi, ca şi cum aş fi avut vreun mijloc anume să-l împiedic, şi a răsturnat piramidele instalate la colţuri cu vârfurile spre centrul încăperilor. După o clipă de mirare am simţit un soi de bruiaj pe canalele mele senzitive şi de comunicaţii. O senzaţie mai curând de neplăcere, decât una care mi-ar cauza cu adevărat oarece probleme. Dar, dintr-o prudenţă elementară mi-am redus la maxim activitatea pe care o putea el sesiza.

Am cugetat preţ de câteva minute. Aşadar era gata să mă elimine. Deşi nu mă gândisem niciodată la aşa ceva, o astfel de acţiune nu prezenta în sine nici o dificultate. Orice clădire poate fi distrusă. Ştiam şi eu cazuri nenumărate de demolări. Şi dacă nu avea să facă rost de un buldozer, Gelu putea foarte uşor face rost de explozibil. Putea tăia, şi mai simplu, conducta de gaze. Putea face o grămadă de chestii. Totuşi prefera să mă atace direct pe plan subtil. Motivul era însă evident: Gelu era un iniţiat în anumite lucruri. Ştia foarte bine că o entitate poate fi distrusă fizic, fără a fi afectat planul subtil. De altfel, din campania de demolări purtată în urmă nu cu foarte mulţi ani se pare că poliţia secretă trăsese anumite învăţăminte. Urmele bisericilor aruncate în aer rămăseseră impregnate ani în şir în locurile respective. Superbele case vechi de zeci sau chiar sute de ani demolate cărămidă cu cărămidă rămăseseră alături de entităţile cenuşii ale blocurilor fără personalitate construite acolo. Desigur, în cele din urmă entităţile dispăreau. Dar nu atât de rapid pe cât se aşteptau oamenii care aveau dinamita în buzunar. Şi parfumul trecutului deranja întotdeauna…

Deci Gelu îmi voia moartea subtilă. Dar întrebarea era, avea să se oprească la mine?

Gelu însă era pus pe fapte mari. Nu s-a mulţumit cu piramidele care mă deranjau, ci s-a apucat apoi cu migală să schimbe polaritatea nodurilor reţelei mele de radiaţii. Şi avea un potenţial ridicat de putere. Am văzut că folosea pentru acest

lucru ansele metalice de mici dimensiuni. Distorsiunea în reţeaua mea energetică m-a deranjat cu adevărat. Atunci mi-am dat seama că omul acesta nebun putea să mă ameninţe cu adevărat. Pe mine şi pe ceilalţi. Era cazul să fac şi eu ceva. Dar, exact în acel moment, apartamentul cel mai apropiat, cel de la acelaşi nivel, a luat el legătura cu mine:

„Ce se întâmplă cu radiaţiile tale?" m-a întrebat direct.
I-am povestit în fugă toată afacerea.

„Jale" a concluzionat. „Poate n-ar strica să iei şi tu nişte măsuri de apărare."

„Ai vreo idee?" am întrebat eu.

„Da" răspunse el. „Dacă gluma se îngroasă, poţi cere protecţia micii biserici de peste drum."

„Care biserică mică de peste drum?" am întrebat aiurit.

Blocul nostru se învecina vizavi cu o oţelărie învechită şi obtuză.

„Imbecilul meu de locatar, ăl de se crede descendentul ţarilor, vede peste drum o clopotniţă în locul oţelăriei. Pare ciudat, mai ales că din câte ştiu, înainte de oţelărie acolo se aflau câteva case de nevoiaşi. Dar omul, nu ştiu prin ce mijloace, a adus-o cu sine, exact acolo unde o crede el. Mai mult, deşi el nu percepe decât clopotniţa, toată biserica este acolo, stând dreaptă şi mândră în acelaşi spaţiu fizic cu oţelăria asta blestamată.

„Ia te uită" am zis. „Nu ştiam. Oare locatarul tău doar o vede sau, aşa cum deşteptul ăla de deasupra ta a cărat marea cu sine, şi-a cărat şi el clopotniţa? Greu de crezut. Mai curând aş înclina să cred că toate oţelăriile au înlăuntrul lor câte o clopotniţă. Ce zici?"

„Zic că numai tu puteai avea ca locatar un securist" pufni prietenul meu.

„Securist?" am făcut eu. „Numai Rabbi, cerşetorul, foloseşte expresia asta. Se vede că ţarul tău e prieten cu Rabbi."

„Eşti idiot!" s-a supărat el. „Să ştii că nebunul tău e în stare să arunce toată clădirea în aer. Şi, în cazul ăsta, tu eşti răspunzător de ceea ce se va întâmpla." a mai adăugat şi s-a retras.

Şi avea perfectă dreptate. Din cauza mea alţii putea suferi consecinţe extrem de serioase.

Îl privesc cum munceşte cu sârg şi rememorez toate întâmplările care au dus aici. Gelu este într-adevăr nebun. Nebun de legat. Un tip greu de înţeles, de catalogat, cel puţin de la nivelul meu. Este, fără discuţie, un individ rar.

Îl privesc cum alterezează cu migală reţeaua Hartman. Reţeaua Hartman, dacă numele dat de oameni nu vă spune nimic, este baza sistemului de comunicaţii între entităţile acestei lumi. Oamenii care o pot simţi, o percep ca o reţea de radiaţii, ca un caroiaj îndreptat pe direcţia nord-sud şi est-vest, lat cam de 20 de centimetri şi având distanţa dintre noduri cam de aproximativ 50 de centimetri. Desigur oamenii sunt conştienţi că aşa numitele „radiaţii" nu sunt de natură electromagnetică, ci telurică. De aceeaşi natură cu radiaţiile clădirilor şi radiaţiile diferitelor surselor subterane. Aspectele telurice nu sunt recunoscute oficial, şi doar puţini oameni au curajul de a le studia. Dar chiar şi aşa, au făcut repede legătura dintre radiaţiile telurice şi mişcările tectonice. Ştiu deja că radiaţiile Hartman îşi modifică distanţele între noduri în preajma cutremurelor. Şi este până şi la mintea oamenilor că relaţia este biunivocă. Modificarea structurii radiaţiei Hartman poate provoca mişcări tectonice, erupţii vulcanice sau doar de gaze naturale sau petrol; şi oamenii încă nu ştiu că pe o planetă vie, toate magistralele informaţionale comunică între ele: via radiaţia Hartman se pot provoca şi cicloane, şi alte urgii climatice.

Însă nimeni - sau aproape nimeni - nu a avut puterea de a manipula corect radiaţia Hartman. De fapt nu e vorba atât de putere, cât mai curând de tehnică. Ştiu că nici Gelu nu stăpâneşte această tehnică; dar are un noroc chior. A reuşit, involuntar, să coreleze cele 3 energii telurice, reuşind în plus şi o rezonanţă cu forţa obtuză a oţelăriei de vizavi. Ceea ce înseamnă că ar putea declanşa într-adevăr un cutremur extrem, cu epicentrul chiar sub blocul nostru. Simt schimbările ce traversează entitatea mea. Ceva se întâmplă şi, pentru prima dată în existenţa mea, simt ceva ce s-ar putea traduce prin frică. Frică şi neputinţă în faţa unor forţe superioare şi nemiloase.

Gelu s-a aşezat iar în mijlocul camerei, în genunchi, în faţa unei lumânări aprinse, cu cristalul în mâna dreaptă. Se

concentrează pe entitatea mea şi apoi trece cristalul în mâna stângă.

Vreau să-mi iau adio de la tine, domnul meu. De fapt, de la voi toţi. Voi provoca un cutremur şi voi veţi dispărea. Nu-mi pare rău, sunteţi nişte entităţi periculoase. Nu-mi pare rău nici după victimele umane care vor urma: în cele din urmă, dacă cerşetorul ştie nişte chestii, de bună seamă că nu-şi va ţine gura. Şi chiar dacă majoritatea locatarilor de aici sunt nebuni, nu am de ales. Sunt chemat de Dumnezeu să menţin pacea şi liniştea şi destinul măreţ al acestui neam. Din când în când e nevoie de sacrificii. Am convingerea că tu poţi înţelege lucrul ăsta. De fapt ăsta este şi scopul pentru care te-am contactat acum, pentru ultima oară. Ai ceva de spus?

„Da" am replicat eu îndârjit. „Să-ţi spun doar că nu tu l-ai ucis pe profesorul Culin."

Râde. Un râs ciudat, poate chinuit, dar totuşi un râs.

De bună seamă că nu eu. Asasinul lui zace într-o fundaţie de beton, nevăzut şi neştiut de nimeni. Adrian a dispărut şi el în mijlocul Atlanticului. N-ai priceput chestia asta?

„Nu, domnule Gelu" continui eu. „Profesorul Culin s-a folosit de voi, pionii poliţiei secrete, pentru a trece dincolo. A mizat pe culoarea morţii într-un joc pe care voi nu-l înţelegeţi şi a câştigat. S-a folosit de voi tot timpul şi voi habar nu aveţi de chestia asta. Înţelegi?"

Nu, nu înţeleg. Culin a pierit aşa cum pier trădătorii. Cu un glonte în cap, alături de un morman de rahat. Ce vezi nobil în chestia asta?

„Faptul că şi-a bătut joc de voi. Faptul că a ştiut de le bun început ce joc joacă, care-i sunt regulile şi care-i va fi finalul. Iar efectele jocului său nici nu au început încă. Dar mecanismul a fost pus în mişcare şi nu mai poate fi oprit de nimeni."

Vorbeşti prostii, fostul meu prieten, apartament. O singură dată însă ai avut dreptate, când m-ai întrebat dacă am de gând să-l omor pe Rabbi. Nu ai înţeles că te-am minţit. De altfel, pe planul Culin, cea mai mare realizare a mea nu este, după teoria cerşetorului, crima perfectă de gradul 3, uciderea lui Culin. Eu sunt pe cale să reuşesc în momentul acesta o crimă perfectă de gradul 4: elimin, fără nici o consecinţă ulterioară, toţi martorii subtili ai unei acţiuni de mare fineţe. Distrug un bloc de nebuni dintre care câţiva, întâmplător, au aflat un

adevăr relativ. Este, dacă vrei, chintesenţa crimei perfecte. Sau, de ce nu, chintesenţa dezvoltării umane sub oblăduirea unei puteri descinse direct din Divinitate. Ce zici?

Nu aveam nimic de zis. M-am mulţumit să repet vorbele lui Rabbi:

„Dumnezeii mă-tii de securist împuţit!"

Mă dezamăgeşti, prietene. Chiar mă faci să-mi pară rău de timpul pierdut cu tine.

„Este concluzia trasă de Rabbi, cerşetorul, după discuţia avută cu tine" am replicat calm.

În cazul ăsta nici el nu este nebunul cel înţelept. Şi deci moartea lui, strivit sub scară, nu mai are nici o revelanţă. Adio, domnule- apartament.

Se concentrează şi-şi încheie treaba. Simte - ca şi mine - vuietul din pământ şi percepe foarte clar cutremurul care se apropie. Zâmbeşte şi se îndreaptă cu pas liniştit spre ieşirea din apartament. Coboară apoi scările cu acelaşi pas egal, impasibil. În holul de la intrare flutură mîinile spre Rabbi, care-şi face veacul pe-acolo.

- Dumnezeu să-i aibă în pază pe marii patrioţi, spune Rabbi.

Gelu nu se opreşte şi iese din clădire, trecând la fel de imperturbabil strada, ajungând în faţa oţelăriei de vizavi. Exact în momentul acesta eu simt năvala şi tremurul pământului şi furia sa în faţa celor care i-au tulburat odihna. Văd, într-o fracţiune neterminată ce se va întâmpla şi încerc senzaţia regretului. Şi, totodată, mă întreb cum oare simt oamenii palpitaţia morţii…

* * *

Extras din raportul de anchetă al comisiei de investigare a morţii ofiţerului - din U.M. 0- astăzi, 13 septembrie 19…:

«Moartea maiorului - a survenit în urma impactului cu camionul cu numărul - al cărui şofer a pierdut controlul volanului şi a urcat pe trotuar, pe strada - exact în faţa blocului în care era una din locuinţele de serviciu ale ofiţerului nostru.

Şoferul camionului şi-a pierdut şi el viaţa în urma impactului cu zidul de beton. Cercetările ulterioare nu au putut stabili nici o legătură a şoferului, sau a întreprinderii care poseda autocamionul cu vreo putere străină, sau serviciu de informaţii al altei naţiuni.

Deşi maiorul a dus la îndeplinire mai multe acţiuni extrem de periculoase de contraspionaj, nu există nici o probă că ar fi decedat în urma acţiunii unor elemente duşmănoase împotriva statului nostru, în ciuda faptului că au existat doi martori - dintre unul fiind vecinul de apartament al maiorului - şi al doilea un individ declasat, propăşit în holul imobilului - care au susţinut vehement că moartea s-a datorat prăbuşirii peste el a unei clopotniţe misterioase, inexistente, care ar coexista cu spaţiul oţelăriei de peste drum de locuinţa de serviciu. În ciuda faptului că primul martor pretindea că este descendentul familiei ţariste şi al doilea se lăuda cu o poreclă de nuanţă sionistă, investigăriile ulterioare nu au putut confirma această teorie bizară, în ciuda faptului că autopsia medico-legală indica drept cauză a morţii un traumatism cranian produs de un obiect de mari dimensiuni, şi nu şocul loviturii camionului.

Datorită meritelor deosebite ale angajatului nostru, propunem avansarea post-mortem la gradul de colonel şi înmormântarea sa cu onoruri militare.»